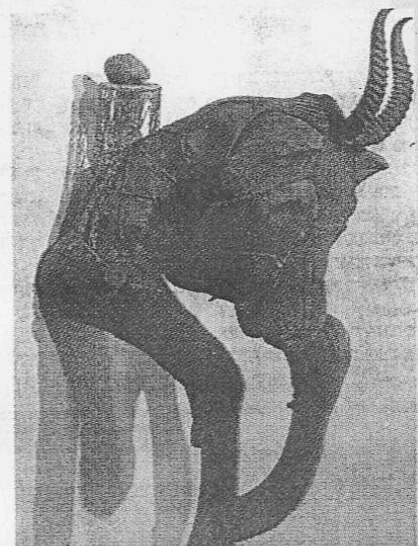

אתלה

היישרדות

בתוך מציאות מוטרפת, תרבות ה"אתלה" והשטותניקיות הופכת לאמצעי או לדרך להיישרדות (נפשית). לפעמים, אורח חיים (או יצירה) מטורף הוא הדרך לשמירה על הגורמליות. קח את זה בקלות, כמו שזה בא, בהפוכה, בסטלבט, בסבבה, בכיף ובעיקר בסטייל. רשמים משתי תערוכות בעין חרוד, הפורשות בפנינו את עולמם המיוחד, המורכב והמסוכסך, של אמנים צעירים בישראל ובאירופה

"מרוב רמעות הראיה מתערפלת / מרוב נרות לא רואים כמה אופל / מרוב פתקים לא רואים את הכותל / מרוב שירים לא שומעים את הקול / מרוב תשובות לא עוצרים כדי לשאול / מרוב אשמים לא זוכרים מה הפשע / סתם זה הכל סתם / מתיחה מסרט ישן / סתם זה לא נכון / אנתנו לא במורה התיכון".

את שתי התערוכות פורשות בפנינו, זו מול זו, את עולמם הוויזואלי, המיוחד, המורכב והמסוכסך, של אמנים צעירים בישראל ובאירופה.

התערוכה האירופית, אשר נקראת "אני שונא/ת אותך בינוני", באוצרות של האמנית פטרישה אלס ואולי קבל, עוסקת בכריזה ואילו התערוכה הישראלית, "אסון האהבה", באוצרות של האמנית גליה יחב, עוסקת בשברון לב.

"הקטלוג" הבלוה לתערוכה הישראלית הוא דיסק הכולל מכתר של שירים שוברי-לכבות בסגנון נות שונים, מוזרה אריגוב ועד לורי אנדרסון. את החלק האירופי מלווה אתר באינטרנט, אשר מכיל סיפורים בדיוניים, מוטצאים ומפרכים, במסווה של קורות חיים של האמנים, לצד דוגמאות של עבודות קודמות שלהם ופרחים מתקתקים ברקע.

מי שחושב שאלה תערוכות סנטימנטליות, קור-עות לב ברגישותן הרומנטית ועוצרות נשימה בחרי שניותן הנמרחת על פני הברדים, התצלומים, המיצי-בים, עבודות הווידיאו ושאר האמצעים - טועה. עבור הדור העכשווי, פסטיבל סדרמו ולהקת "אבנבה", סלונבלה בערוץ "זווה", חיי יום-יום סינתטיים ולי-לות מלאכותיים, ורמעות-של-מלאכים אחוזי נרות בעצרת בכיור רבין, בעוה או בסרייבו, כל אחר מהם לחוד וכולם ביחד הם "מתיחה מסרט ישן", קלישיאות אנכרוניסטיות ושקריות שיפה וראוי להתרחק מהם, אם תפץ חיים אתה.

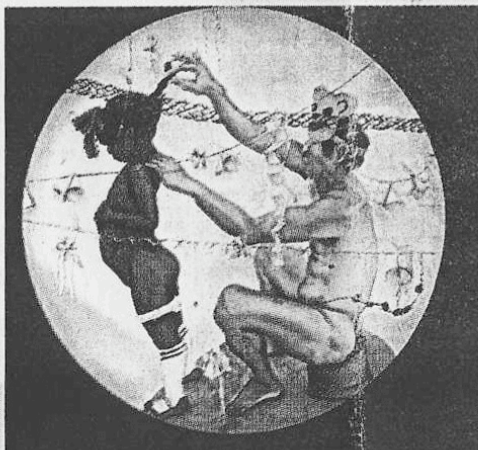
בתוך מציאות מוטרפת, המגובה ומלוכה בדרמות

אשר נשפכות ממסכי הטלוויזיה וארומגומיות הוטווריות בעיתונים, תרבות ה"אתלה" והשטותניקיות הופכת לאמצעי או לדרך להיישרדות (נפשית). לפעמים, אורח חיים (או יצירה) מטורף הוא הדרך לשמירה על הגורמליות. כאשר יורים על הבריד בשמנת גילה, מה יותר שפוי מלרקוד עד אובדן וחושים בהאנגרי סמוך קח את זה בקלות, כמו שזה בא, כמו שזה בא: בהפוכה, בסטלבט, בסבבה, בכיף ובעיקר בסטייל. אם כבר למות או שזה יהיה לפחות כמו בסרט, "גדול מן החיים", עם הרבה זיקוי דינור, עם תאורת לייד אשר מרצדת בהפנט מרדים ועם מוזיקה מעורבת שסונטוה עליידי די. ג'יי. ידוע מלונדון.

השתבללות כמשל

"מרוב ציניות כבר אין רגשות / מרוב ארטיסטי ות כבר אין שום צורה / מרוב מטאפורות לא מבינים אף שורה / מרוב פרשנות כבר לא יודעים מה קרה פה / מרוב דרכים לא רואים מטרה פה / מרוב משפטים לא שומעים את המסר / מרוב יחידות לא נותר לי אף חבר / מרוב הסוואה שכתנו להסתתר / מרוב ככי אין לנו כבר צחוק / מרוב מציאות / מרוב מציאות / מרוב רעש אין לנו שקט / סתם זה הכל סתם / מתיחה מסרט ישן / סתם זה לא נכון / אנתנו לא במורה התיכון".

ש ו ר ת ה שיר של "ט י פ ק ס" (סתם זה לא

נטע הררי

בין / אנתנו לא במורה התיכון" מתחרות טראשי טוב ושוב, כאשר אני ער לתגובה האלימה של המציאות הישראלית כלפי ההכחשה וההתכחשות הזו. הכחשה והתכחשות למציאות הם שניים מן האמצעים הנפשיים "הבריאים" שבוחר לו האדם הטורד בתוך מציאות בלתי אפשרית מבחינתו, מציאות שאין לו כל יכולת לשליטה ולניווט.

חלק מן הצעירים של היום, בארץ ובח"ל, מספיק מפוקחים ומיואשים להושך כף ולכן הם בוחרים בחיי השתבללות והגירה פנימה אל עולמות מלאכותיים ווירטואליים, מסוכנים פחות מבחינה פיזית ורגשית ודרכה יותר מגרים ומעוררים את הדמיון.

כשאוילי קנאל ופאטי אלס מספרות על מה שבראש שלהן, הן משתמשות במושגים כמו "עלילת אופרת הטובן שמוערנו", "התערוכה היא תוצר של סיפור גדול יותר", "סרגריה פואטית", "תמימות והנאה חזונית", "נוסטלגיות נעורים", ו"להיות כוכב זה להיות אתה". בעיקר אהבתי את שורת המחץ שלהן: "אנתנו באמת נורא אמיתיים כשאנתנו מלאכרי תיים".

על פי הראש האסקיפיסטי, אשר בורח מן המציאות החיצונית כשם שלוט ברה מסרום הבורעת, העולם הוא ס פ ק ל , ק ר ק ס במה קרקס, רחבת גדולה, רחבת ויקודים או משחק מברד, זירת התכשורת בכוף (של החיי ים) או מיסית מים ענקית מור ע ר ת ב א מ צ ע ו ת בכרדי לאפשר לכל העולצים כאילו

לתקשר ולהתקשר ובעיקר להתחבר פיזית בכל מיני מגעים בעלי אנרגיות חיוביות וארומגומיות. גודלה של הבמה הענקית הזו יכול להיות כמו מפת עולם של 1:100,000 או אפילו (כמו בספורו של בורדש) מפה של 1:1, אשר ניצבת במרכז החורבות של התרבות האנושית, מכסה ומסתירה אותם. תוך כדי תנועות קצובות החוזרות על עצמן ובסיוע אמצעים מאלחשים (סמים, אלכוהול ופרוק) אתה יכול להיכנס לטרנס מכוון שישכיח ממך את המציאות שסביבך, ואו, הרכודך נעשה יותר נוח וניתן לחייך מול אסון (הערד) האהבה או הפרידה, ומול אסונות המדינה והעולם שהתחרפן כליל, כפי שהם ערוכים בקליפין: המרשתיים של ס.יא.אן.

אמצעי נוסף "להשתבלל" זה לקנות כרטיס ורו אל האושר הנכסף שעובר דרך השיווק והפרסו כמנסחיו של "דימוי האושר". מוצרי הפרסום עצם הם ססימבר, אשר מוכר קודם כל את עצמו, לפני שהוא מוכר את המוצר. כיום, המושג 'ח' איננו שם כללי לקובץ אנשים שמאוחרים מא רעיון או מטרה משותפת, אלא שם כלכלי של שמאוחרים תרמית חיצונית, מוצר כלשהו והכנסות. מי שרוצה לברוח מן ה"חוק" הלווחץ ומתפוצ, הולך לקניות כ"בילוי" או כ"בריחה" ולא "כי צריך לקנות מוצרים כלשהם, שוב, הרכודך נעשה יותר נוח כשחוזרים עם שקיות ניילון אשר מלאות בעושר חום רי, כתחליף לאושר רוחני בלתי מושג או בלתי ממ מש. גם מבנה ה"קניין" הוא חלק מן ה"ספקטאקל" הוא מעוצב כאוהל קרקס, כלוגנו פרק, כגון משחק כיריד צבעוני ומברד, כעולם סינתטי, כבועה חממה, עם מיווג אוויר ותאורה מלאכותית, ועם 'טבעי' שעמד מלכת.

גם התערוכות במשכן האמנות בעין חרוד, נ אחת בדרכה, מנסות לבנות בועה או עולם הווי שמתנהג על פי כללים שונים ממה שאתה מצפן, למצוא במזוואה. אולם התצוגה המרכזי של החלק הישראלי מואר באור סגול. הרצפה כוסתה בחול ים וחלק מן הקירות נחבלו קשות, כאילו שמישהו עושה